

РЕШЕНИЕ

№ 24286

гр. София, 17.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав, в
публично заседание на 02.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **4369** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145, и сл. от АПК.

Образувано е по жалба на А. М., [дата на раждане] , гражданин на И., срещу Заповед № 3163-1521/31.03.2025г. на директора на ОДМВР П., издадена на основание чл. 40, ал. 1, т. 1 ЗЧРБ, с която е прието отпадане на основанията по чл. 24в ЗЧРБ за продължително пребиваване. Делото е препратено по подсъдност с определение № 1489/23.04.2025г. по адм.дело № 380/2025г. на Административен съд Хасково, тъй като чужденецът няма постоянен адрес на територията на Р България.

Жалбоподателят поддържа, че заповедта е незаконосъобразна поради съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалния закон и несъответствие с целта на закона. Твърди се, че административният орган не е изяснил всички релевантни факти и не е изложил конкретни фактически основания, отнасящи се лично до жалбоподателя. В тази връзка се сочи, че част от доказателствата, на които органът се е позовал, касаят други лица, а не А. М., поради което изводите за отпадане на основанията за пребиваване били необосновани и немотивирани. Жалбоподателят поддържа още, че не е бил надлежно уведомен за започване на административното производство по чл. 26 АПК и не му е била осигурена възможност да се запознае с материалите по преписката, да изрази становище и да направи възражения, с което е нарушено правото му на защита. По същество се оспорва изводът на органа, че жалбоподателят не притежава статут на студент в редовна форма на обучение. Поддържа се, че органите на МВР не са компетентни да преценяват или ревизират студентския статут по Закона за висшето образование (ЗВО), тъй като това е от компетентността на съответното висше училище и органите по ЗВО. В тази връзка се сочи, че са представени студентска книжка и удостоверение от

Стопанска академия „Д. А. Ц.“ – С., удостоверяващи, че жалбоподателят е записан като студент в редовна форма на обучение и следва да бъдат зачетени. Позицията се и на Решение № 3146/15.10.2025 г. по адм. дело № 904/2025 г. на Административен съд – Плевен, постановено при идентична фактическа обстановка и в което е прието, че преценката относно удостоверяването на обучението следва да се извършва от компетентните органи по ЗВО, а не от органите на МВР. По тези съображения се иска отмяна на Заповед № 3163-1521/31.03.2025 г. като незаконосъобразна и присъждане на сторените по делото разходи.

Ответникът ОДМВР П. в писмена молба по делото изразява становище, че заповедта е правилна и законосъобразна. Пребиваването на жалбоподателя е отнето, тъй като по отношение на него са отпаднали основанията по чл.24в от ЗЧРБ, а именно не е студент в редовна форма на обучение. По повод възраженията във връзка с изпълнението на заповедта сочи, че разрешението му за пребиваване било вече неалидно и затова е отнето и е поставен печат в международния паспорт със срок за доброволно напускане. А това, че в заповедта не е поставен срок за доброволно напускане не я прави незаконосъобразна, срокът е вписан в паспорта на чуждия гражданин.

Съдът, като разгледа становищата на страните и представените доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С обжалваната Заповед № 3163-1521/31.03.2025 г., издадена от директора на ОДМВР П. на А. М., [дата на раждане], гражданин на И., е отнето правото на продължително пребиваване.

В мотивите на заповедта се сочи, че в процеса на работа на група “Миграция” при ОД на МВР-П. след извършена проверка по искане на ТДНС – П., заведено с вх.№316000 - 2381/2025 г. по описа на ОДМВР П., по заявления за продължаване на срока на пребиваване на чужди граждани, на които е предоставено правото на продължително пребиваване в Република България на основание чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ и извършена допълнителна проверка по преписка с рег.№316р - 8287/2025 г. по описа на ОДМВР П. по отношение на основанията за предоставяне на правото на пребиваване в Република България на М. А. ЛНЧ [ЕГН], род. на г. (по данни от приложените документи и изявления на жалбоподателя датата е г.), гражданство И. е установено, че чуждият гражданин е с разрешен статут на продължително пребиваващ на основание чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ с адресна регистрация в [населено място], съответния адрес. В хода на проверката е установено, че е представил като основание за предоставяне на правото на продължително пребиваване удостоверение с №32/12.09.2024 г. издадено от Стопанска Академия в [населено място] - записан редовна форма на обучение по специализация - „застраховане“ в Център за следдипломно и факултативно обучение, което не удостоверява статут на студент редовна форма на обучение съгласно нормативната уредба на чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ.

Във връзка с установените факти и обстоятелства, органът е посочил в заповедта, че при извършена допълнителна справка съобразно правната нормативна уредба на ЗВО, ЗЧРБ и Наредбата за държавните изисквания към съдържанието на основните документи издавани от висшите училища е констатирал, че разрешение за продължително пребиваване могат да получат чужденци, които са приети като студенти редовна форма на обучение - чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ, като съгласно чл.66, ал.2 и ал.4 от ЗВО студент е този, който се обучава за придобиване на образователни степени „бакалавър“ или „магистър“, специализант е този който повишава квалификацията си по специализиран учебен план, без да придобива по висока образователна степен или нова специалност“, която е посочена в провеждана официална кореспонденция със Стопанска Академия „Д. А. Ц.“ [населено място] във връзка с посочения курс по специализация - „застраховане“ не се приема като редовна специализация предвид, че за завършилите медицина както било в случая на жалбоподателя конкретно указан реда за придобиване на призната специалност в системата на здравеопазването и настоящата не се явява такава съгласно

нормативните изисквания в тази област. Свидетелството за професионална квалификация издавано от Стопанска Академия „Д. А. Ц.“ [населено място] след завършен курс по специализация удостоверява приключването на завършена форма на подготовка в резултат, на която може да се придобие определена квалификация, но не и образователна степен и специалност. Това според ответника е основание за отнемане на пребиваването му и по повод на установеното е изготвено мотивирано становище с рег.№ 316р — 9372/10.03.2025 г.

В заповедта се посочва, че съгласно изискванията на чл. 26, ал.1 от АПК М. А. е уведомен по надлежния ред с писмо рег.№316000 - 10222/12.03.2025 г. по описа на ОДМВР-П. за откриването на процедурата по отнемане на правото му на пребиваване в Република България.

Предвид изложеното в заповедта и установеното в хода на извършените проверки, констатацията на органа е, че документите, представени от чуждия гражданин М. А. не отговарят на изискванията и не изпълняват нормата на чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ, регламентираща получаване и разрешаване правото на продължително пребиваване на чужденци, а именно само тези приети като студенти редовна форма на обучение“ и на основание чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ поради отпаднали за чужденеца основания по чл.24в от ЗЧРБ заповядва отнемане правото на пребиваване на чужденец в Република България на жалбоподателя М. А..

От приетите по делото доказателства се установява, че М. А. е подал заявление за предоставяне на право за продължително пребиваване на чужденец в Република България от 18.08.2024 г., като към него са приложени изискуемите документи за внесена такса, копие от паспорт, медицинска застраховка, удостоверение за банкова референция за наличност по сметки, справка за пътуване, договор за наем на недвижим имот и декларирано съгласие от наемодателя наемателят да бъде адресно регистриран на адреса на наетия имот, както и удостоверение № 32/12.09.2024 г. от Центъра за следдипломно и факултативно обучение при Стопанска академия „Д. А. Ц.“ [населено място], от което се установява че М. А. е записан редовно обучение по специализация „Застраховане“ за трети семестър на уч.2024/2025 г. Приложено е писмо от ДАНС, ТД Национална сигурност П. от 16.10.2024г., че ДАНС не разполага с данни, от които да се направи предположение, че лицето А. М. представлява заплаха за националната сигурност, поради което не възразява да получи разрешение за продължително пребиваване в РБ на основание чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ.

По делото е представено заявление за издаване на документи за самоличност и пребиваване на чужденци в Република България от 17.10.2024 г.

На А. М. е издадено е разрешение за пребиваване RA0362531 с валидност до 19.08.2025г.

Видно от представената по делото докладна записка от 27.02.2025 г. на експерт от ОДМВР П. до началника на група „Миграция“ П., при проверка на разрешения за продължаване срока на пребиваване на лица чужди граждани е установено, че издадени на чужди граждани документи от Стопанска академия [населено място] не отговарят на изискванията на чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ. Предлага се да се направи проверка на случаите, при които е издадено разрешение за пребиваване въз основа на документи от това учебно заведение.

По преписката са представени запитване от директора на ОДМВР П. и отговор от ректора на Стопанска Академия С., в който за трима граждани на И., сред които не е името на жалбоподателя (л.48 от приложеното дело) се удостоверява, че са записани редовна форма на обучение по специализация „Застраховане“, мартенски прием уч.2024/25г. към Центъра за следдипломно и факултативно обучение“, като посоченото обучение по специализация е регламентирано в чл.66, ал.4 от ЗВО, като при завършване на обучението се издава документ – Свидетелство за професионална квалификация.

До началника на група „Миграция“ от ОДМВР П. е изпратено мотивирано становище от

10.03.2025 г., в което се описва констатираното при проверката, като конкретно за М. А. се установи, че е представил удостоверение от Стопанска Академия С., което не отговаря на нормативните изисквания на чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ, тъй като не удостоверява, че е студент редовна форма на обучение, а е специализант по чл.66, ал.4 от ЗВО. Предложено е да се открие процедура по отнемане правото на пребиваване на основание чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, тъй като са отпаднали основанията по чл.24в от ЗЧРБ.

За откритата процедура по отнемане правото на пребиваване е изготвено писмо от 12.03.2025 г. до М. А. - л.52 от приложеното дело 380/2025. По делото не са представени доказателства същото да е връчено или да е правен опит за връчване.

Издадена е обжалваната заповед, която е връчена на 08.04.2025 г. срещу подпис на лицето. В паспорта на лицето е положен печат със срок за доброволно връщане 27.04.2025г.

По делото е приложен препис от влязло в сила решение № 3146/15.10.2025г. по адм.дело № 504/2025г. на Административен съд Плевен по аналогичен на настоящия случай за друг чужденец, който се обучава в същото висше учебно заведение и форма на обучение като жалбоподателя, обект на същата проверка и отнемане на разрешение за продължително пребиваване, с което съдебно решение аналогична по съдържание заповед за отнемане на разрешение за пребиваване е отменена от съда.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е допустима – подадена от адресата на акта, който подлежи на съдебно обжалване, на 11.04.2025г., което е в 14 дневния срок от връчването на 08.04.2025г.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Заповедта е издадена от компетентен орган – директора на ОДМВР П., като същата заповед е издадена на основание чл. 40, ал. 1, т.1 от ЗЧРБ.

Заповедта съдържа предвидените в чл. 59, ал. 2 от АПК реквизити, включително фактическите и правните основания за издаването ѝ.

Съдът намира, че при постановяване на оспорената заповед са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и е издадена при неправилно приложение на закона.

1.Съществено процесуално нарушение е неспазване на изискването на чл.26 от АПК лицето да бъде уведомено за започване на производството и съответно е нарушено правото му по чл.34 от АПК да участва в производството. От приетите писмени доказателства се установява, че административният орган е изготвил писмо, с което да уведоми жалбоподателя за започнатото административно производство, но за същото писмо липсват доказателства да е връчено. При липса на доказателства за редовно уведомяване и при липса на възможност чужденецът да се запознае с преписката, да представи удостоверения от висшето училище/МОН и други доказателства и да възрази срещу правната квалификация „специализант“ вместо „студент“, порокът е съществен, защото е засегнал реално правото му на участие и защита.

2.Неправилно е приложен материалния закон, тъй като в случая неправилно е изтъкван като основание за отнемане образователния статус на жалбоподателя, който е бил наличен и вече е бил основание да му се предостави отнетото разрешение и не е променен, възприет е първоначално като основание за пребиваване. Доколкото още в първоначално подаденото заявление е представено удостоверението от Центъра за следдипломно и факултативно обучение при Стопанска академия „Д. А. Ц.“ [населено място], че А. М. е записан редовно обучение по специализация „Застраховане“ за трети семестър на уч.2024-2025 г.и предвид същото, разрешение тогава е издадено, макар да не удостоверява редовно обучение като студент, приет по реда на чл.66, ал.2 от ЗВО, за магистър или бакалавър, а се обучава като специализант. Тоест

обстоятелствата, послужили за отнемането са били налице още при издаването на разрешението. Съответно не са налице нови обстоятелства, които да бъдат взети предвид. Съгласно приложената правна норма чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ, отнемане на правото на пребиваване на чужденец в Република България се налага, когато са отпаднали основанията по изброените разпоредби на ЗЧРБ, в това число въпросното по чл. 24в. В случая основанията по чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ не са отпаднали, а според тезата на органа, изначално не са съществували.

Предвид горното съдът споделя становището, което е изложено и в приложеното съдебно решение на АС Плевен по аналогичния казус, което е, че единствената възможност да се преразгледа издаденото разрешение за пребиваване на чужденец, когато не са налице нови обстоятелства, а послужилите за издаване на разрешението основания не са отпаднали, е при спазване изискванията на чл.99 и сл. АПК. Издаденото разрешение е стабилен административен акт, който е в законна сила и може да бъде изменян само в предвидените случаи, които са дадени в чл.99 и сл. от АПК, докато отнемането по чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ се прилага в случаи на промяна в първоначалното положение.

След като няма ново обстоятелство относно основанията по чл.24в, ал.1 от ЗЧРБ, което да води до отпадането му — например отписване, прекратяване на обучението, преминаване от студент в специализант, загубване на статут или установено последващо несъответствие, а в случая ответникът на база проверки само е преценил от правна гледна точка по нов, различен начин, същите документи и същите факти и обстоятелства, при които е издал разрешението, неправилно е приложена хипотезата на чл.40, ал.1, т.1 от ЗЧРБ.

Извън горните основания за отмяната на заповедта, оплакванията, касаещи изпълнението ѝ, не са предмет на настоящия спор по нейната законосъобразност и съдът не ги обсъжда, същите са предмет на отделно искане във връзка действията на органа по изпълнението на заповедта и друг ред за защита.

При този изход на делото, предвид направеното искане от жалбоподателя и представеният списък с разноски – 1210 лева – държавна такса и адвокатско възнаграждение, както и доказателства, че са сторени – вносна бележка и разписка за плащане, следва да му се присъдят, като се превалутират на 618,66 евро.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед № 316з-1521/31.03.2025 г. на директора на ОДМВР П. относно отнемане правото на продължително пребиваване в Република България на чужденец.

ОСЪЖДА ОДМВР П. да заплати на А. М., роден на г., гражданин на И., разноски по делото в размер на 618,66 евро.

Решението може да се обжалва пред Върховен административен съд на РБ в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ: